

110. Ölandsflickan.

Livligt.   c   G7

På Ö-land bod-de en flic-ka skön Den all-ra vackras-te av sitt
 kön, Till äk-len-ska-pet stor lust hon ha-de, Och där-för
 en gång så här hon sa-de: Ti-a di-a di-a di-
 a di-a! Ti-a di-a di-a di-a di-ral-la.

2. »Skall jag då aldrig få gifta mig,
 När alla andra de gifta sig?
 Att leva ensam det är besvärligt,
 Ja, understundom det är förfärligt.
3. Nej jag ej längre här stannar kvar,
 Ty lejonen här ej hjärta har.
 Nej, här kan jag mig ej längre bärja.
 Jag far till staden uppå en färja.»
4. Till staden far hon, så nätt och grann,
 För att skaffa sig en äkta man,
 Men den skall kunna ta fatt på harar,
 Som utan penningar kan lura karlar.
5. I staden hade hon en tant,
 Som var dess förkläd' och livdrabant.
 En dag hon sade till sin Maria:
 »Jag går till skomakarn för att fria.»
6. »Usch! av harm brast Maria ut,
 »Jag vill ej hava en sådan stut,
 Nej, en baron eller lärd magister,
 Som ej mot flickor sig visar bister.
7. Hur många pängar har du min vän?
 Ty utan pängar fås inga män.»
 »Jag har, sad' flickan, »knappt nog
 ett tusen
 Men säg dock trettio, det gör susen!»
8. Och herrar svärma kring ölandsmön.
 Som flugor svärma kring sockerbrön.
 Vad hon var skön och vad hon var
 ädel!
 Vad hon var älskvärd för sina medel!
9. Vad hon väl vändas med sin person,
 Hon ger sin hand åt en ung baron,
 Som drömmer blott om den gyllne
 skatten,
 Och han blev lurad och det av katten.
10. Är det nu rim och är det reson,
 Marias pappa gör nu cession.
 Baron begråter nu djupt sitt öde
 Och önskar maken ibland de döde.
11. »Hal sad' Maria. »Så klok jag var,
 Som kunde lura sådär en karl!
 Så skall de vilda lejon tämja!»
 Och nu de leva uti all sämja.